LIBRIS | We know books

P. Howard

(Rejtő Jenő)

Carantină la Grand Hotel

traducere și adaptare din limba maghiară de Hendrik O.

pulp club

Cluj-Napoca, 2026

LIBRIS | We know books

grădină. Era plină de oaspeți care luau masa.

- Dacă un bărbat în pijama iese pe fereastra mea, nu voi mai putea da ochii cu lumea niciodată...
- Într-adevăr, aparențele ar fi neplăcute... Dar poate după aceea... i-ați chema deoparte pe oaspeți și le-ați explica, fiecăruia în parte, cine a ieșit de aici în pijama?...
- Dar nici eu nu știu cine sunteți!
- Și asta e adevărat, încuviință Felix van der Gullen cu mare tristețe. Atunci rămân...

Se așeză într-un fotoliu.

- Nu aveți cumva o țigară?
- Cum vă închipuiți?... Vreți să rămâneți aici?!... Așa?! În camera mea!

Străinul își lovi acum coapsa, cuprins de indignare:

- Nu vă supărați, dar dacă nu pot ieși nici pe ușă, nici pe fereastră, atunci trebuie să rămân aici! Nici măcar în situația mea nu-i puteți cere unui tânăr să se prefacă în gaz sau să dispară ca un simptom de apendicită... Vă rog să mă iertați!

Ridicase puțin glasul, fiindcă recunoscuse avantajul de câteva clipe pe care i-l oferea situația. Femeia privi speriată în dreapta și-n stânga.

- Dar... trebuie totuși să facem ceva!...
- Domnișoară, aveți toată compătimirea mea. Oamenii sunt într-adevăr înclinați să înțeleagă greșit apariția neașteptată a unui bărbat în pijama.
- Să vă fie rușine!
- Să le fie rușine oamenilor care judecă răuvoitor... Chiar nu-mi dați o țigară?

Femeia îi aruncă un pachet de pe măsuța de lângă pat. Bărbatul își aprinse vesel o țigară, iar restul le băgă în buzunar.

- Ce istorioară prostuță, spuse apoi și se lăsă comod pe spătarul fotoliului.
- Încă nu știu cine sunteți, răufăcător sau nebun, spuse

femeia furioasă, dar numai pentru situația îngrozitoare în care m-ați târât ați merita să vă împușc.

- Asta v-ar scoate din încurcătură. Dar ar fi o soluție cam radicală. Vă rog, dacă astfel vă pot salva reputația și îmi pot îndrepta greșeala, sunt gata să vă iau de soție, propuse el politicos. Tot e mai bine decât să mă împușcați. Deși, după unii, nici asta nu-i sigur.
- Vă rog... spuse femeia. Eu plec în seara asta; până atunci rămâneți aici, iar noaptea încercați să plecați. Ați înțeles?... Vă mai avertizez că, dacă mă hotărăsc, nu-mi va păsa de reputația mea și vă voi preda detectivului hotelului.
- Da, sunteți în stare, răspunse bărbatul, de parcă o cunoștea pe Maud de multă vreme. Atunci voi încerca să vă câștig bunăvoința...
- Nu veți avea ocazia, fiindcă vă închid chiar acum în baie și vă dau drumul numai când plec...

Chipul necunoscutului se strâmbă într-o expresie jalnică.

- Ați fi în stare să profitați în asemenea măsură de situația unui bărbat lipsit de apărare? întrebă el cu glas plângăreț.
- Exact asta voi face. Puteți alege între șifonier și baie.
- Mă încuiați?... Vă rog, gândiți-vă. Să luați prizonier și să țineți în captivitate un om fără apărare...
- Dacă luați situația atât de ușuratic, s-ar putea să vă meargă și mai rău.
- Ați fi în stare să mă bateți? întrebă el, aparent îngrozit, iar Maud, oricât era de furioasă, izbucni în râs.
- Cel mai mult mi-ar plăcea să vă dau pe mâna poliției, ca să vă primiți pedeapsa! Una severă! continuă ea, și mai furioasă. Dar văd că nu vă pasă deloc că ați pus o doamnă într-o asemenea situație, în cel mai elegant hotel!
- De unde știți că situația mea nu e de o mie de ori mai rea? De unde știți cât sufăr în clipa aceasta?

Maud făcu fără voie un pas spre el, puțin speriată.

- Aveți... ceva?

LIBRIS We know books

- Am... Se poate ca în câteva minute să mor de foame...

Și adăugă cu glas de mormânt:

- E amiază, iar eu încă n-am luat prânzul...
- Ei, știți... Nici nu m-aș mira să fiți un tâlhar dat în urmărire! Atâta cinism...
- Ascultați, dragă tirană, înainte să-mi încep pedeapsa în baie, aflați că și purtarea dumneavoastră lasă mult de dorit.
- Poftim?! Cum adică?!
- Îmi reproșați că v-am compromis fără vină în ochii lumii. Dar...

Glasul lui deveni întunecat, chiar acuzator:

- Unde ați fost azi-noapte?!
- Ce?...
- Ați auzit bine întrebarea! De ce m-am cățărat tocmai în camera aceasta? Fiindcă era goală. Și de ce era goală? Fiindcă dumneavoastră nu vă aflați în ea. Dacă ați fi dormit aici, în pat, eu m-aș fi retras discret de pe pervaz și acum nu m-ar amenința o captivitate amară într-o baie, unde va trebui să mănânc un săpun de toaletă ca să nu mor de foame... Da, domnișoară!

Și ridică glasul ca un procuror neînduplecat la dezbaterile unui proces penal:

- Unde ați fost astăzi, în zori, între orele patru și cinci?

Femeia rămase încremenită, uluită și aproape fermecată de nemaipomenita obrăznicie a necunoscutului în pijama. Apoi spuse:

- Totuși nu vă închid în baie.
- Rămânem la șifonier?
- Nu! Vă predau detectivului hotelului.
- Fie, răspunse el trist și, oftând adânc, porni spre ușă ca un om care urcă pe eșafod.
- Așteptați! strigă Maud și bătu furioasă din picior... Doamne, ce situație!
- Rămâneți...

- Nu, nu... M-ați jignit.

Maud îl apucă de braț.

- Glumeam... Nici vorbă să ieșiți astfel din camera mea...

Străinul oftă și clătină din cap cu o gravitate eroică.

- Nu... Totuși mă duc la detectiv. De bunăvoie! Un asemenea om trebuie să-și ispășească vina... Aveți dreptate.

Se lovi tragic de două ori în piept.

- Vreau să-mi ispășesc vina!... Mea culpa! strigă el. Mea culpa!... Eu vreau să-mi ispășesc vina!

Maud îl prinse de braț.

- Pentru Dumnezeu, nu strigați!
- Dar eu nu mă las închis în baie...
- Nu vă închid... șopti femeia, înfrântă.
- Asta-i altceva... Atunci poate rămân.

Și se așeză la loc.

- Nu sunt un om rău când o doamnă îmi cere ajutorul...

În clipa aceea bătu cineva la ușă.

LIBRIS We know books

Tăcere încordată... Femeia întrebă cu glas nesigur:

- Cine este?...

- Prințul Sergius...

Maud se întoarse spre bărbat ca să-l trimită în baie... Necunoscutul obraznic nu mai era nicăieri. Bătăile în ușă se repetară, ceva mai nerăbdătoare.

- Imediat... răspunse fata, cu o vioiciune prefăcută. Tocmai am terminat să mă îmbrac.

Apoi strigă vesel:

- Intrați!

În timp ce ușa se deschidea, își potrivi rochia ca să joace în fața celui care intra ultima clipă a îmbrăcării. Intră prințul. Se apropia de șaizeci de ani. Era un bărbat cărunt, cu trăsături fine, slab și palid, cu ochi neobișnuit de limpezi și inteligenți.

- De ce n-ați coborât la prânz, Maud?

- În timp ce mă îmbrăcam, s-a rupt o închizătoare de la rochie. Dar acum putem merge... adăugă ea repede.

„Aha", își spuse necunoscutul obraznic de sub pat. „Vrea să-l scoată de aici. Se pare că n-ar dori să aud ce discută. De fapt, ar trebui să-mi astup urechile. Dar n-o fac. E o porcărie..."

Așa își spuse necunoscutul obraznic și ar fi dorit să-și aprindă o țigară.

- Numai câteva cuvinte... o reținu prințul. La prânz nu vom fi singuri. Ați vorbit cu persoana aceea?

- Despre asta mai târziu... se împotrivi Maud, nervoasă.

- Nu. Trebuie să știu totul dacă accept sacrificiul. Dumneavoastră ajungeți la închisoare, iar eu atunci...

- Tăceți, vă rog...

- Dar suntem singuri aici...

- Da... da, dar dacă ascultă cineva?...

„Ia te uită... Așadar, această doamnă atât de frumoasă și atât de distinsă ar putea, la nevoie, să ajungă și la închisoare? Ei, ei...", gândi necunoscutul obraznic.

Bătrânul continuă mai încet:

- Ce ați discutat cu el?

- Veniți, vă rog, la masă... să nu vorbim nimic aici...

- Se pare că nervii v-au lăsat, draga mea... Credeam că sunteți puternică...

- Nu... nervii mei sunt în ordine, dar azi... am o zi proastă și... haideți să mergem, spuse fata aproape plângând.

- Numai atât: la ora opt, un avion trimotor vă va duce la Singapore, iar poliția...

- Să mergem... imediat...

- Dar...

- Nu întrebați! Veniți, vă rog. Acum!

„Frumos am mai ajuns", gândi necunoscutul obraznic. „Și tocmai ea voia să mă închidă în baie..."

- Bine, Maud, să mergem...

Prințul îi oferi brațul, iar fata porni cu un oftat de ușurare. Se auziră din nou bătăi în ușă.

- Cine este?

- Poliția, răspunse o voce aspră.

LIBRIS We know books

Grand Hotel intră în carantină

Tăcere... Bărbatul cărunt își duse încet mâna spre buzunarul de la spate. Maud îl apucă de braț cu amândouă mâinile înainte ca revolverul să apară. Apoi, de parcă femeia nervoasă și neliniștită de adineauri ar fi fost înlocuită cu alta, strigă calm, aproape indiferent:

- Nu înțeleg! Pe mine mă caută poliția?... Ce prostie mai e și asta?
- Poliția îi roagă pe toți locatarii hotelului să coboare în hol.
- De ce?
- Grand Hotel este pus în carantină, răspunse vocea.

Pașii se îndepărtară, iar bătăile se auzeau deja la ușa vecină.

- Suntem pierduți, spuse prințul după o clipă de tăcere.
- Prostii. Și nu vă mai repeziți întruna la buzunarul din spate.
- Mișcarea aceasta mă liniștește. Câtă vreme pistolul e la mine...
- Nu vreau să aud asemenea vorbe de la dumneavoastră! strigă Maud cu hotărâre.

„Pe acesta îl închide imediat în baie", gândi necunoscutul ușuratic de sub pat.

- Mai întâi coborâm în hol și aflăm ce se întâmplă aici, în hotel...
- Dar dacă nu fugiți în seara asta, totul e pierdut!
- Tăceți, vă rog. Nu putem judeca situația înainte să o cunoaștem.

Tânărul auzi ușa închizându-se și oftă ușurat. Mai aşteptă câteva secunde, apoi se hotărî să iasă de sub pat...

Un foșnet... Se trase repede înapoi. Ce era asta? Ușa se deschise încet și un pas scârțâi pe podea. Poate venise cineva să facă ordine? Puțin probabil. Persoana aceea intra cu mare grijă. Se strecura, fără îndoială! Ar fi fost bine să tragă cu ochiul. Dar nu vedea decât niște picioare. Pantofi albi de tenis, cam murdari, iar chiar pe vârful unuia dintre ei, o pată maro cu o formă ciudată. Cafea, desigur.

Pantofii de tenis plecară. Ușa se închise.

Acum! Ieși repede de sub pat. Dacă oaspeții erau în hol, grădina trebuia să fie goală. Privi în jur... Pe masă se afla o scrisoare. Ia te uită! Cu asta se strecurase în cameră omul cu pantofii albi de tenis și cu pata ciudată de cafea...

Adresa era dactilografiată: „Domnișoarei Maud Borckman. Etajul I, camera 73."

„Nu-i important, înainte!"

Se furișă spre fereastră. Apoi se trase înapoi, uluit... Ce se petrecea acolo? Hotelul devenise câmp de luptă? În grădină lucra un detașament de genişti. Ridicau un gard de sârmă ghimpată. Nu puteau să fi început de mult, dar obstacolul era deja în picioare, într-un semicerc dincolo de grădină, iar la exteriorul lui stăteau santinele cu baioneta la armă. Puști așezate în piramide, un cazan aburind, soldați instalați ca în tabără. Armata ocupase împrejurimile hotelului.

Necunoscutul obraznic rămase nedumerit la fereastră... Apoi, cu capul plecat și trist, se duse în baie, într-o captivitate de bunăvoie.